

The background of the cover is a photograph of a group of students, mostly young women, gathered in front of a building with a large arched doorway. Some students are standing, while others are sitting on folding chairs. They appear to be engaged in a group activity or rehearsal. The building has a stone facade and a decorative crest above the archway.

Lítero

5. číslo
Říjen 2011

Soustředění výtvarné a dramatické výchovy

Jarní koncert 2011

Zpověď cizinců na naší škole

Soustředění pěveckého sboru

Nejčtenější časopis GJB a SPgŠ Přerov.

AKTUÁLNÍ DĚNÍ

Přijímací zkoušky

Dne 26. – 27. dubna 2011 se na naší škole uskutečnily přijímací zkoušky. Zeptali jsme se několika (možná) našich budoucích žáků na pár otázek.

PEDAGOGICKÉ LYCEUM

1. Jste nervózní?
2. Připravovali jste se, pokud ano, jak dlouho?
3. První dojem ze školy?

Oroš Lukáš

1. Nervozita absolutně žádná, není důvod.
2. Nepřipravoval jsem se.
3. První dojem – úžasná škola, působí příjemně.

Janková Tereza

1. Ani ne, jenom trošku.
2. Neučila jsem se.
3. První dojem, docela dobrý.

Kolaříková Nicola

1. Nervózní jsem, ale jenom trošku.
2. Připravovala jsem se „docela“ dlouho. Celou 9. třídu.
3. První dojem – dobrý (pozn. red. Dobrý je za 3, výtvarníci musí více pracovat)

Kroupová Radka

1. Jsem jenom trošku nervózní.
2. Od ledna se připravuji každý víkend.
3. Pěkné – barevné, pestré.

PŘEDŠKOLNÍ A MIMOŠKOLNÍ PEDAGOGIKA

1. Jste nervózní?
2. Připravovali jste se, pokud ano, jak dlouho?
3. Ze které zkoušky máte největší strach?
4. První dojem ze školy?

Železníková Dominika

1. Jsem nervózní jen trošku.
2. Mám strach jen z něčeho.
3. Tělesná výchova – to je nejhorší.
4. Je to tady hezké.

Veličková Mirka

1. Tak středně nervózní.
2. Připravovala jsem se, ale ne na všechno.
3. Nejvíce se bojím hudební výchovy.

4. Výzdoba – dá se...

Mádrová Monika

1. Jsem hodně nervózní.
2. Připravovala jsem se, ale ne na vše.
3. Řečových dovedností se bojím nejvíce.
4. Líbí se mi tu.

Konečná Eva

1. Hodně nervózní.
2. Myslím si, že jsem se připravovala dobře.
3. Největší strach mám z hudební výchovy.
4. Hezká škola.

Tak a to je průřez letošními odpověďmi. Uvidíme, zda se těch pár jmen objeví i na začátku nového školního roku.

Jakub Čech, 3.D

Jarní koncert

Ve středu 20. dubna 2011 jsme byli na dvě hodiny propuštěni z vyučování, abychom se mohli nechat unášet hudbou na každoročním Jarním koncertě naší školy. Téma letošního programu znělo: „Letem světem“, a tak jsme mohli ochutnat hudbu z různých částí světa. Moderátorská dvojice Kuba Havrlant a Míša Netopilová nás vzala na výlet do Mexika, USA, Ruska, Španělska a mezi dalšími nečekaně i do České republiky. ☺

Přípravy na koncert byly zdlouhavé a opravdu náročné. Šikovný team nakonec zvládnul i obligátní technické potíže a akci jsme si mohli dokonale užít.

Koncert by se samozřejmě nemohl konat bez řady dobrovolníků, kteří si nachystali svá vystoupení a s odvahou se postavili na jeviště. Takto jsme měli možnost zhlédnout božského Elvise Presleyho v podání mladičkého Adama, zaspívalo nám několik sólistek, např. Lucie Netopilová, která zaspívala Horehronie, nechybělo ani vystoupení malých primánů, které nás opravdu pobavilo a také náš pěvecký sbor, který velice vtipně doprovodili kluci.

Bylo toho opravdu mnoho a myslím si, že už se všichni můžeme těšit na příští rok.

Hedvika Žádníková, 3.D

KURZY

Lýžařské kurzy

Ve dnech 20. - 25. února a 27. - 4. března se konaly lyžařské kurzy tříd 2.BP a 2.AP.

Jako první si lyžování užívali žáci z třídy 2.BP, kteří se za vedení a hlídování paní profesorky Grigárkové, pana profesora Plevy a mladého praktikanta Lukáše Jakubce. Tato třída se vydala do Čenkovic na Orlickoústecku. Druhá třída - tedy 2.AP - se vypravila do Dolní Moravy. Pedagogický doprovod tentokrát obměnila paní profesorka Buiglová.

„Náš lyžák se prostě nedal popsat jen tak slovy. Všichni účastníci z něj byli nadšení. Učitelé nás chválili, že jsme studentky šikovné a učenlivé, poslušné a pracovité a ještě k tomu holky se smyslem pro humor, což se líbilo hlavně p. učiteli Plevovi 😊. Humornými historkami nešetřil ani „Pan“ Lukáš, který pro nás byl příjemným zpestřením celého kurzu. A „zdravušku“ paní profesorku Grigárkovou jsme si všechny předcházely. My jsme sice holky šikovné, ale i mezi námi se také najdou vybrané „kousky“, kterým se občas podařilo pěkně spadnout na zadek, na ruku, v horším případě na hlavu. Těm úplně nejšikovnějším se podařilo všechno naráz 😊. Na sjezdovce ležel technický sníh a odpoledne už místy prokukovaly ledové plotny. Při pádech jsme ovšem projevily nevídanou kreativitu. I přes pár kotrmelců jsme to nevzdávaly, a tak jsme nakonec lyžák přežily až do konce....

Kdybych měla popsat všechno, co se stalo na našem úžasném lyžáku, byl by tento článek nekonečně dlouhý. Ale protože šetříme naše

lesy, je to jen stručný výběr. 😊Nebudu lhát, když řeknu, že by se tam všichni bez řeči vrátili. Prostě nezbývá než na konec říct, že na tento týden nikdy nezapomeneme!“

Eliška Rýznarová a Helena Zábranská, 3.BP

„První den byl pro mnohé z nás velice těžký. Byli jsme rozděleni do 3 skupin, podle našeho lyžařského umění.

Já jsem byla zařazena do třetí skupiny. Naše první lekce připomínala valnou hromadu. Naši snahu nebýt za největší nešiky nám zpříjemňovalo krásné počasí i ubytování v hotelu, kde jsme se opravdu cítili jako v bavlince.

Říká se, že třetí den je kritický. Pro některé byl kritický ovšem celý týden. Nakonec všichni přestáli lyžařský kurz bez nějaké větší úhony na zdraví.. 😊

Poslední večer jsme měli v režii my. Uspořádali jsme přednášku pro náš učitelský dozor, zazněly nové verze České hymny a písně New York, básně, které vystihovaly každého učitele ze skupiny...

Z lyžařského výcviku nám zbyly nejen modřiny, ale i fotky, videa, nové zážitky a hlavně uspokojení z dobře vykonané práce.“

Adéla Šimková, 3.AP

Oba příspěvky zpracovala **Hedvika Žádníková, 3.D**

Výtvarný plenér v Tovačově

Letošní nádherně teplé počasí slibovalo, že plenér, tentokrát v Tovačově, bude skvělý nejen díky tomu, že budeme něco vytvářet, ale také díky příjemnému slunečnu v předcházejícím čase. Pondělí nám ale naznačilo, že vše může být jinak. A taky bylo.

První dva dny se studentky věnovaly studijní kresbě místní architektury, „ladily“ správnou perspektivu a nabalovaly na sebe vše, co by je zahřálo. Mezi prací navštívily místní skvost- renesanční zámek s charakteristickou „**Spanilou věží**“, který dostal svoji podobu díky rodu Cimburků, obdivovaly **renesanční portál**, zámeckou kapli s raně barokní štukaturou, levé křídlo zámku se **schodištěm ve vídeňském stylu**, obřadní síň města, rytířský a sněmovní sál, expozici rodu Gutmannů i expozici prusko-rakouské bitvy u Tovačova v roce 1866. Večer zjistily, že nebude vůbec jednoduché splnit požadovaný počet skic a studijních kreseb. A tak se jejich dny díky množství práce natáhly do pozdních večerních hodin. Určitým odreagováním od náročného pracovního tempa se pro ně staly dva úkoly. První byl motivován tradicí spojenou s tovačovskými rybníky a jejich výlovem. Měly vytvořit z přírodních a jiných materiálů objekt v podobě ryby. A tak postupně vznikaly ryby z listů, trávy, kartonů, papier maché, plastových lahví, ryby malé i velké, hladké i chlupaté, reálné i fantazijní. Všechny následně využily na vernisáži. Vznášely se ve vzduchu, zavěšené na větvích stromů, pluly v kašně, nebo se jen tak „plácaly“ na suchu kolem ní. Druhý úkol vycházel z pověsti O černé paní tovačovské. Místní zámek se totiž pyšní raritou – chodbami a sály neobchází bílá, ale černá paní. Traduje se, že jde asi o manželku slavného českého diplomata a nejvyššího

kancléře Českého království, Vratislava II. z Pernštejna, půvabnou Španělku Marii Manrique de Lara y Mendoza. Ta prý během manželství přivádí na svět jednadvacet potomků, ale většina z nich umírá už v dětství. Kvůli tomu tráví Marie většinu života ve smutečním oděvu a truchlí pro zemřelé děti. Její smutek a trápení prý nedokáže ukončit ani smrt. Podle pověstí má dodnes přijíždět v černém kočáře taženém šestisprážím černých klisen na hřbitov v Tovačově, kde je údajně

počíváno čtrnáct jejich potomků. Jindy prý bloudí chodbami a sály zámku a marně hledá své ztracené děti. A tak bylo jejich úkolem vytvořit pro ni šaty, klobouk a šperky z netradičního materiálu, kterým se stal igelit. Vznikly celkem tři kostýmy a je pravdou, že by se za ně zmíněná dáma nemusela ani trochu stydět.

Středa jako tradičně byla vyhrazena akční tvorbě- land artu, což je umělecký projev, zahrnující v sobě v jediné syntéze prvky výtvarné, dramatické i hudební. Černé a červené oblečení kontrastovalo s podzimní barevností, sluníčko jim pralo do zad a ony s radostí vymýšlely koncepce akcí, které by ozvláštnily prostor kolem zámku. Tak

vznikly v průběhu odpoledne ve skupinách akce s názvem „Cesta do neznáma“, „V zajetí bílé“ nebo „Kořeny“, které byly nafoceny. To, co si během nich prožily, to vidět nebylo, ale zůstalo v jejich mysli. Čtvrtek měl být zakončen vernisáží, a tak dopoledne dodělávaly to, co ještě chybělo, společně vytvořily na dlouhou roli papíru poslepu- technikou kresby a následně frotáže panorama Tovačova. Kolem třetí hodiny jsme se všichni vydaly do

zámeckého parku. Nastalo natahování šňůr, věšení obrázků, instalování ryb, oblékání černých paní a zkoušení komiksů podle tovačovských pověstí. V pět hodin odpoledne se park zaplnil pozvanými rodiči a přáteli, kteří při vstupu kreslili ryby, potom si prohlíželi naše obrázky a dobře se bavili u našich komiksů. My jsme je sledovaly zpoza stolu s dobrotami a měly jsme fajn pocit, že jim naše týdenní práce udělala radost. Večer jsme seděly společně se studentkami v kruhu a povídaly si o tom, co nám kurz dal a vzal.

Poté následovalo malé překvapení v hlavním sálu sportovní haly. Ve stínu svíců se skrývaly dárky v podobě akvarelových pastelek. Na počátku kurzu by studentky asi nevěděly, co s nimi. Po týdnu kreslení jimi byly nadšeny. Nadšení je neopustilo ani v pátek ráno, když při návštěvě místní střední řezbářské školy

obdivovaly ukázky prací tamějších studentů a studentek. Některé práce dosahovaly mistrného zvládnutí řemesla. A tak jsme v poledne nasedaly všechny do autobusu s pocitem, že jsme se v našem výtvarném snažení zase posunuly o krok dál.

Olina Jünglingová, vyučující

Dramatáci mají čas

Tak jako minulý a snad i předminulý rok ta nejlepší specializace na škole zmizela a nebylo po ní ani stopy. Celé tři dny (od 19. do 21. 9.)

se konalo jejich soustřeďení, kterého se zúčastnili žáci třetích ročníků.

A kde že jsme to byli? V městečku, které se nazývá Šternberk.

Naše kroky, které z nádraží směřovaly k našemu dočasnému bydlišti, byly jako by magicky vtahovány do města. Když jsme konečně došli k místu, kde jsme měli složit hlavy, zůstali jsme s otevřenými ústy. Náš byt, který byl součástí hradu, byl naprosto úchvatný. I přes všechny pavouky a obrazy, ze kterých šla i hrůza, jsme byli okouzleni, a nebylo to jen díky hradu, ve kterém jsme vlastně byli součástí.

První den nás čekalo vzájemné seznámení se všemi novými „dramatáky“. Také jsme se pomalu, ale jistě nechali vtahovat do krás toho místa. Když jsme se pak byli projít, byli jsme naprosto okouzleni lesem, který se nad Šternberkem nachází. Bylo to dokonalé místo pro naše následující plány. Trávení společných nocí v opuštěném bytě na hradě nám dodávalo dostatečný adrenalin k tomu, abychom přežili i šílenou bouřku, která nás postihla hned první večer, co jsme tu nocovali. Měli jsme štěstí, protože s námi byl milý, zábavný a hlavně inteligentní člověk pan Pavel Svoboda, který se věnuje poetoterapii a vyučuje ji v Olomouci na Univerzitě Palackého. Zarecitoval nám dlouhou báseň, kterou bychom si nezapamatovali, ani kdybychom sebevíci chtěli, a seznámil nás s novými pojmy, které jsme si mohli rovnou vyzkoušet.

V úterý, po téměř probdělé noci, jsme se chystali na své vlastní lekce. Bylo to trochu

stresující, protože u mnohých to byla v podstatě první zkušenost, ale všichni jsme to perfektně zvládli. Čas rychle plyne. A po každém dni, i popršeném, se projeví se jako slunce... anebo naopak jasná noc. Spolu s noční krajinou, kterou rozjasňovaly pouliční lampy, jsme se my chystali na naši akci. Vyžadovalo to opravdu mnoho trpělivosti a hlavně pevné nervy. Když vše bylo sbaleno a my nachystáni, šlo se na věc. Naše „noční hra“ byla náročná nejen pro účastníky, ale i pro pořadatele, avšak zvládlo se to lépe, než se čekalo. Jak se nám oddychlo, když jsme pak konečně byli ve světle ulic. Les je v noci přeci jen dosti děsivý.

Když jsme ráno postavili naše rozlámaná těla na nohy, čekal nás úklid a jako malý bonus i návštěva kláštera, kterým nás prováděl pan Zlamal - majitel našeho útočiště. Prohlídka byla nádherná, to prostředí a ten nádech nás vtáhl do sebe, ani jsme nestačili mrknout. Nejvíce nás však potěšilo a překvapilo to, že jsme si mohli zahrát na varhany. Mnohým se tak splnil jejich sen. Jediné, co nás ještě čekalo, byla cesta domů, a poté vysněná postel, teplá voda a funkční toaleta. ☺ Co více dodat? I přes všechny nevýhody, které nás potkaly, jsme to zvládli a nyní se jen těšíme na další akci, pod názvem soustředění.

Hedvika Žádníková, 3.D

Soustředění našeho sboru

Dva měsíce prázdnin jsme my, sboristky, musely čekat na náš první poprázdňinový sbor. Ten letošní totiž prošel změnou přímo revoluční: žáci prvních ročníků mateřinek

budou mít sbor povinný. Zajisté je pochopitelné, že ne všechny žáky to nadchlo. Ale pevně věříme, že nebudou litovat.

Čas utíká jako voda a s ním se blíží jak každoroční Salón, tak Vánoční koncert. Copak to asi znamená? Ano, náš spolek zpívajících

slečen si musel udělat trochu více času pro nastudování nejrozumnějších písní. Soustředění se konalo od 3. - 6. října 2011 v Protivanově. Zpívaly jsme až čtyři hodiny denně, chodily na procházky, každý večer zorganizovaly posezení s mnoha zábavnými soutěži a aktivitami, dokonce jsme stihly i jednu V.I.P. oslavu narozenin. Jak to tak bývá, zpívat čtyři dny má své následky a tak jsme se ve čtvrtek vracely

domů s bolestí hlavy a škrábáním v krku. Ale i přes všechny komplikace jsme si to však užily!

☺

Hedvika Žádníková 3.D

CIZINCI NA NAŠÍ ŠKOLE

ZPOVĚĚ CIZINCŮ NA NAŠÍ ŠKOLE

Na naší škole se – jak jste si již určitě stačili povšimnout – i v letošním školním roce objevilo několik zahraničních učitelů. Rozhodli tyto „naše cizince“ vyzpovídat a trošku vám je přiblížit.

Mamdouh Baghdady

Země původu: Egypt

Are there any differences between our school and schools in your country? So, we've got a different system. For example the beginning of our school day. It starts at about 7 o'clock, everybody lines up before the school building and listens to program of that day and other important things. It takes about half an hour. Then everybody sings the national anthem. Then the students go to the classes. The school day finishes at about 1 o'clock and it has two breaks – one small and second little bigger. Our schools has four study-years. In the first year everybody studies the same – basic subjects, then the students can choose what they want to study next.

What do you think about the political system in your country? I think it is difficult. They managed to get ready and I hope it will be better than now – there is instability and a lot of demonstrations. In the past, our country was full of police. I think it will be different in few years. (They are looking for democracy).

What was the reason you came here? So, I am married to a Czech woman. We lived in London for a while, but we decided to come to the Czech Republic – here it is less expensive. And why am I in this school? I just looked for a job. I am here for one year and I'm not sure about the future. However, I want to work in travel industry and tourism. And I teach

Arabic, it is fine and I'm pleased when people are interested in that language.

And something easy for the end – what are your hobbies? Um, my hobbies are surfing the internet and web-designing. And I like to read, I like English and Arabic literature, especially poetry.

Adam Podaný, 3.C a Jakub Čech, 3.D

Jeremy Holt

Země původu: Velká Británie

When did you start to learn Czech language? I have studied Czech for two years at University. I started with Russian before, so I tried to make a good combination of languages, so I chose Czech.

Have you got any problems with Czech language, like pronunciation? Um, no. I don't have any big problems with this language. Even the letter "Ř" is fine. But it is similar to Russian, so it's a little easier. (laugh). And I try to practice different accents and this really helps my pronunciation. I watch Czech films too. I like Vrchní, prchni! and Tmavomodrý svět.

And when you study Czech? What do you think about few questions in Czech? So... Jak trávíš svůj volný čas, tady v ČR? No, já v pátek neučím, takže mám třídní víkend. Tak jezdívám do Prahy za kamarády, kteří tam studují v programu Erasmus. Rád s nimi jezdím na výlety, třeba na chalupu. Chtěl bych mít chalupu tady v ČR, je tu moc hezky. Venkov na severu vypadá jako v Anglii, jsou tam podobné hory a celá krajina. Ale tady je to lepší. (smích).

Taky se rád se procházím po lese a hledám houby, ale vadí mi komáři. A když jsem v Anglii, tak rád hraji fotbal, kriket nebo rugby.

Ze sportů, které se v Anglii nehrají, jsem zkoušel volejbal a ten mě bavil.

Slyšeli jsme o tvé vtipné příhodě tady, ve školní jídelně. Můžeš to rozvést? Ty buchtičky s krémem? No, to je zvláštní. U nás se dává sladký dezert až po jídle, říká se mu „puding“, a tady je to jako hlavní jídlo. Ale já jsem vůbec nevěděl, že si něco takového objednávám. Myslel jsem, že „buchtičky“ jsou „buřtičky“ a „s krémem“ je „s křenem“. Tak jsem se těšil na maso a dostal jsem „puding“. Ale mému tátovi se stalo něco podobného, když byl poprvé v ČR a objednal si ovocné knedlíky. Donesli mu je posypané mákem a on si myslel, že je to cigaretový popel.

Jinak číšníci tady jsou trochu nezdvořilí.

A co vůbec říkáš na zdejší jídlo? Třeba když srovnáš české hamburgery s těmi originálními americkými? To nevím. Nemám rád hamburgery (smích). Ale chutná mi české pivo. To anglické je spíš jen teplá hnědá voda, která je třikrát dražší než tady.

Máš nějaké sourozence? Mám starší sestru, ta pracuje v Německu. Chtěla by se podívat do České republiky, přijede za mnou v říjnu. Celou naši rodinu baví jazyky, i mého tátu. Ten taky studoval jazyky na Oxfordu.

A oddechová otázka na konec – jakou hudbu posloucháš? Poslouchám cokoli, protože většinou poslouchám jen hudbu z rádia. Ale jinak mám rád klasickou hudbu. Tu si použít třeba, když pracuji. A hraji na klavír a varhany.

Adam Podaný, 3.C

Veronika Hlavačková, 4.C

Rozhovory s dalšími cizinci – našinci si přečtěte v příštím čísle ☺

DRAVÁ NÁVŠTĚVA NA NAŠÍ ŠKOLE

Přehlídka dravých ptáků

4. dubna se v areálu školy konala ukázka výcviku dravých ptáků. Program byl rozdělen do 3 částí.

První část byla spíše teoretická. Chovatelé z agentury Zayferus pověděli několik zajímavostí o chovu dravých ptáků. Druhá část probíhala formou výkladu se zajímavostmi o různých druzích dravých ptáků (kolika let se dožívají, do jaké velikosti dorůstají atd). Na konci proběhla „soutěž“ o různé ceny, např. lístky na další představení, pexeso, kalendář, vypuštění dravce z ruky atd. Třetí část byla nejzábavnější a zaujala asi nejvíce. Šlo o praktickou ukázkou výcviku dravců. Mohli jsme vidět, jak se ptáci chovají a loví ve volné přírodě, ale také jak jsou chytří a cvičení. Na určitý povel dokážou odletět a na jiný se zase vrátit zpět.

Přehlídka byla velmi zajímavá, zábavná a díky ní jsme se dozvěděli i něco nového co jsme třeba o dravcích vůbec netušili. Velmi se nám líbila a už se těšíme na další.

Lenka Stiborová, Tereza Šobáňová, 2.D

ANKETA: VYSNĚNÉ PRÁZDNINY

Anketa Tentokrát na téma cestování

Redaktoři našeho časopisu se opět vydali do chodeb školy, aby zjistili, kam by se naši studenti vypravili na prázdniny, kdyby si mohli vybrat místo bez ohledu na finance, co by si přivezli a jakému ubytování dávají přednost (chatě, stanu nebo hotelu.) Odpovědi byly různé.

Lucie Balhárová, 1.AP

Jela bych k moři. Dovezla bych si spoustu zážitku a mušle. Přednost dávám chatě.

Nikola Bětáková, 1.C

Já bych jela nejraději na Floridu nebo někam k moři, ale na ostrov. S sebou bych přivezla

hodně zážitků a přednost bych dala chatě.

Petrusková Lucie, 2.BP

Má dovolená by byla hodně luxusní a určitě bych si přivezla domů nějakého černocho :D Myslím, že pětihvězdičkový hotel by nebyl špatný.

? Čechová, 1.C

Hlavně bych jela na celé prázdniny! A kam? Nejspíš na nějaký ostrov. Domů bych dovezla něco na památku. Ubytování bych si vybrala v hotelu, popřípadně v nějaké chatce.

Marie Poláková, 2.AP

Jela bych s rodinou do Irska nebo do Skotska, někam do přírody. Dovezla bych si spousty vzpomínek a krásné fotky. V Irsku bych dala přednost chatě.

Marie Dvořáková, 2. D

Vybrala bych si Hawai. Dovezla bych si ... takový ten květinový řetěz na krk. Dávám přednost stanu.

Kristýna Kořístková, 3.C

Procestovala bych celou Ameriku, nakoupila bych si tam spoustu oblečení a spala v nějakém luxusním hotelu.

Terka Segeťová, 3.D

Volila bych Hawai, nechala bych se pořád někam zvát a nakoupila bych spoustu věcí. Zpátky bych si dovezla bohatého chlapa :D. A ubytování? Rozhodně hotel.

Lucie Grygarová, 4.C

Součástí mojí představy o luxusní dovolené je nekonečná písečná pláž, luxusní hotel pár metrů od moře, lahodné jídlo od rána do večera a to všechno bych si sebou chtěla vzít domů ♥ :D ale jelikož to není možné, musela bych se spokojit s tím, že bych si přivezla jen dobrý pocit :DD A kdybych měla sponzora, dám přednost luxusnímu hotelu, to je přece jasný. Ale když už bych byla u moře, spala bych klidně i na nafukovacím lehátku.

Zuzka Miková, 3.D

Olga Hejtmánová, 2.AP

AUTORSKÁ TVORBA

Sněhurka

Byla jednou jedna malá vesnička a v té vesničce, v malé chaloupce bydleli babička s dědečkem. Byli to moc milí staří lidé a všichni je měli rádi. Jediným jejich trápením bylo, že nikdy neměli děti.

Jednou v zimě, když babička ve světničce drala peří, odmetal dědeček sníh ode dveří. A když tak odhazoval, dostal v tu chvíli nápad. Sedl si k hromadě sněhu a uplácal z něj malou holčičku. Měl z toho velkou radost a volal na babičku: „Babičko! Babičko, pojď se podívat, co jsem udělal!“ Babička vyšla ven před chaloupku a tam viděla dědečka se sněhovou holčičkou v náručí. A dědeček povídal: „Víš, babičko, nikdy jsme neměli děťátko, tak teď budeme mít alespoň to sněhové“ a předal holčičku babičce. Staříčci si holčičku zamilovali, starali se o ni, jakoby byla živá. Babička děvčátku upletla čepičku, šálu a rukavice a dědeček jí vyrobil kolíbkou na zápraží.

Jenomže zima netrvá věčně a začalo jaro. Sníh pomaličku roztával a s ním i sněhové děvčátko. Dědeček s babičkou stáli nad kolíbkou a dívali se na holčičku a babička zanaříkala: „Dědečku, dědečku, co my si bez našeho děvčátka počneme?“ A ukápala babičce slzička, která dopadla holčičce na čelíčko. V tom začaly dívence růžově tvářičky, červenat rtíčky a začala pomaličku kopat nožičkami a mávat ručičkami. Dědeček s babičkou nevěřili vlastním očím. Dívka se na ně usmála a skočila dědečkovi do náruče, dala jemu i babičce pusku, pak seskočila na zem a hrála si na dvorku. Dědeček s babičkou byli moc šťastní a dali děvčátku jméno Sněhurka.

Sněhurka rostla jako z vody a dělala staříkům jenom radost. Nikdy k nim do chaloupky děti nechodily, ale jak se dozvěděli o Sněhurce, byla chaloupka každý den plná dětí a babička s dědečkem měli radost. Když

byla zima, běhala Sněhurka po dvorku, ale jen co přišlo léto a sluníčko moc hřálo, seděla Sněhurka v koutku ve světničce a hrála si s hračkami.

Jednou na podzim přišly do chaloupky děti z vesnice a prosili: „Babičko! Dědečku! Prosím, my Sněhurku ohlídáme. Půjdeme jenom na pole opékat brambory. Nemůže se jí nic stát.“ Babička se to moc nelíbilo, ale dědeček ji přemluvil. A tak se Sněhurka vydala společně s dětmi na pole. Opékali brambory, zpívali, povídali se a skotačili. Když všichni dojedli, začali přeskakovat žhavé uhlíky, které po ohníčku zbyly. Jen Sněhurka se držela opodál. Ale děti ji přemluvily, a tak i Sněhurka skočila přes uhlíky, ale když byla nad ohýnkem, prskla ji na nožičku jiskra a Sněhurka vzdechla a vypařila se. Děti se polekaly a běžely všechno říct do chaloupky.

Dědeček s babičkou byli moc smutní a když šli na to místo, kde se Sněhurka vypařila podívat, našli tam jen velké kolo krásných bílých květin a babička řekla: „Budeme jim říkat SNĚŽENKY.“

Marie Kociánová, 1.AP

Milý človče,

každý den mě bereš do rukou, listuješ mými stránkami a pročítáš si, co sis zapsal v minulých dnech. Po chvíli se chopíš propisky a chystáš se zaznamenat další prožitý den, plný tvých osobních dojmů a pocitů. A skoro vždy to děláš s takovou vervou, že se doslova prorveš skrz několik mých listů. Ptám se tě, opravdu si myslíš, že se ti uleví? Má cenu ve vzteku ničit věci, na kterých ti záleží? Ubližuješ tím nejen ostatním, ale především i sám sobě. Na světě je přece tolik krásných a uklidňujících emocí, které mohou naplnit tvůj život a zpříjemnit tak ne jeden den. Ale ty se večer co večer vracíš jen k té jediné – ke vzteku a smutku. Jakoby nic jiného už ani neexistovalo. Sám se tak vzdáváš radosti a šťastných chvil.

V našich životech neexistují žádné překážky. Jen ty, které si klademe my sami. A stejně jako kdykoliv jindy si můžeme vybrat ze dvou možných cest. Buď se jimi necháme zastrašit a budeme se trápit, nebo s nimi začneme bojovat, poučíme se, a další kroky na naší cestě mohou být zase o něco snazší. Co kdybys třeba jen jednou dovolil někomu, aby tě rozesmál? Aby se k tobě dostal blíž? Tvou tvář by pak nemusely zdobit vrásky. Namísto nich bys zářil úsměvem, dobrou náladou, a já bych byl též o poznání krásnější. Bez potrháných stran, a možná i s nějakým barevným obrázkem.

Tvůj deník

P.S.

Zkus se na sebe každé ráno usmát. Kousíček dobré nálady po probuzení je do dalšího dne ten nejlepší začátek. A uvidíš, že vše bude hned veselejší.

Adam Podaný 3.C

Holka u silnice

Nezastavuj - stojí tam holka u silnice.
Je nebezpečná - jeď dál, nezastavuj.
Když zastavíš, nahne se přes okýnko
a položí Ti otázku,
zda to chceš
a ty jsi jen chlap - neodoláš,
už v tom jedeš.
Když pod Tebou klečí,
slastně zavíráš oči,
svět se s Tebou točí.
Hlupáku - pak si vezme prachy
a hbitě z auta vyskočí
a ty to otočíš,
jedeš dál - cítíš se jako král.
Za měsíc Ti přijdou testy,
chvilka napětí - zuříš,
pláčeš, stal ses obětí dívky století.
Blázne, teď už to nevrátíš,
svůj život zatratíš.
Hlavu v dlaních máš, kleješ
už to nedáváš, vzpomínáš.

Proč jsi tehdy zastavoval,
té holce u silnice,
chtěl si od ní jednu věc,
ona Ti jich dala více...

Eva Tomečková, 3.C

Když se štěstí unaví...

Známé přísloví „Když se štěstí unaví, sedne si i na vola“ je zmiňováno v různých souvislostech. Mnoho lidí věří, že když pilně pracují a „usadí se na nich štěstí“, mají v životě vyhráno. Bohužel jsou někdy zklamáni zjištěním, že nejspíš nejsou ten pravý typ vola.

Člověk denně nasává vědomosti silněji než nejnovější vysavač z teleshoppingu a stejně se mu osud šťastného vola vyhýbá jako bakterie dezinfekčním přípravkům, a navíc pořád ještě není v hlavní zprávě televizních novin. Že by i přísloví mělo své mouchy? Nebo, jak tvrdí astrologové, se jen narodili pod špatnou hvězdou? Například politici vyčerpali tolik šťastných hvězd, že na opravdu potřebné exempláře už nezbylo.

Netrapme se ale hvězdami, důležitou složkou úspěchu je určitě také naše sebevědomí či světem hýbající peníze.

Vezměme si například osobu dvakrát opakující šestou třídu s výrazem Všudybyla Všeználka, jenž je učebnicovým příkladem takzvaného vola. Přesně tento člověk dovede horlivě debatovat se členy knižního klubu, přitom sám přečetl jen první chod jídelního lístku. Má totiž tak přesvědčivý výraz, že i kdyby prosazoval teorii, že Země obíhá kolem jeho ruky, kdejaký inženýr by mu to uvěřil a ještě by mu zaplatil.

V životě rovněž potkávám osoby nepatřící přímo do skupiny „ryzí vůl“ nebo „úplný nešťastník“. Sem spadá zcela jistě většina naší populace, která má život jako na houpačce: jednou dole, jednou nahoře, jednou na slunci, jednou ve stínu.

Typ úplného nešťastníka je spíše hříčkou přírody, jelikož už to, že se narodil, je nevýslovné štěstí. Když už ale přece jen někdo takový existuje, většinou tento chudáček pracuje velmi snaživě, má vysokou inteligenci, a i když mu štěstí neříká „pane“, budí u spoluobčanů upřímnou lítost. Lítost z toho, jak

se namáhavě či tvrdě vypracoval na pozici stejnou s Všudybylem Všeználekem, jenž má zajisté hodnotu IQ podobnou hlávce zelí a maximální úsilí, které kdy vyvinul, bylo ve chvíli, kdy se učil zavázat si tkaničky. Pokud ovšem nepraktikuje boty na suchý zip.

Samozřejmě může po naší planetě chodit i osoba mající štěstí, inteligenci a píli. Představa je to sice krásná, ale ne každý věří pohádkám.

Anna Zábranská, 3.A

Medvídek

„Mááámíííí! Mááámíííí!“ ozvalo se najednou ze zahrady, „Mami, pomoooc, on mi ho vžal! Vžal ho a dal to tam a teď tu není...!“ do kuchyně vběhl malý Ondra s brekem. (Já bych tam přechodník nedávala...)

„Copak se stalo? Ondrášku, copak se stalo?! Koho ti kdo vzal?“

„Adam,“ vzlykl jméno svého staršího bratra.

„Adame?“ zavolala maminka z okna a usmála se na Ondru, „to bude dobré, neplakej.“ Vzala ho do náruče a šla si s ním sednout do obýváku.

„Adame! Můžeš mi vysvětlit, co jsi udělal Ondrovi?“ zeptala se maminka mírně podrážděně.

„Pořád si hraje s tím samým plyškem, a tak jsem si řekl, že mu ho vezmu, ať si hraje s něčím jiným,“ pronesl Adam sebevědomě.

„Adámku... kam jsi dal toho plyšáka?“

„Do papírového košíku. Mami, měla jsi vidět, jak se krásně vznášel!“ s nadšením si poskočil.

„VZNÁŠÍ?“ vykulila maminka oči.

„Ano, vznášel,“ usmál se „přidělal jsem na ten košík z papíru ty balónky z tátovy oslavy.“ Pousmál se, ale už bylo vidět, že se trochu bojí. „Létá, jako kdyby měl křídla“ usmál se.

„Zavolejte tatínka... ať vezme pušku a jde na balónky.“ Zavelela maminka a postavila se. Malý Ondra se díval vyplašeně a ubrečeně. Pořád si opakoval „Já chci svou Lolu...“

„Šmankote, děcka...co jste to zase vyváděly?“ pronesl tatínek a namířil pušku na balónky, které se vznášely dál a dál od malého Ondry. Zazněly tři ohlušující rány, a košík se snesl dolů k zemi.

„Ža ním!“ zakřičel Ondra a rozběhl se, jak jen mu jeho malé nožky stačily. „Ža ním“ běžel

Adam a po něm maminka, která nechtěla nechat ani jednoho samotného. A dobře, že běžela také. Balónky sice byly sestřeleny, ale snesly se na kraj keře, který se nakláněl nad divoce proudící řekou. (U nás je vodopádů poskromnu, přece jen chceme, aby nám čtenář věřil☺)

Malý Adámek, když viděl, že Ondra zase natahuje moldánky, začal se sápat do křovin, aby mu jeho medvídko podal.

„ADAME! Hned se vrať!! „ vyděšeně zavelela maminka. „Copak nevíš, že tam končí břeh? Vždyť jsi tam mohl spadnout!“ Chytila jej za ruku a jemně jej plácla přes zadek.

Maminka věděla, co dělat. Popadla delší větev, která ležela pár metrů od srázu, a začala se houštím prodírat. Když už byla téměř u cíle, najednou zafoukal vítr, a medvídek se vznesl a... zřít se dolů, do vln.

„Lolo!“ zakřičel malý Ondra a dal se do breku.

„Adámku, vem Ondru domů a počkejte tam na mne.“ Poslala je maminka pryč.

Ale Adam se o maminku bál. „Ty zůstaň tady, ani se nehni!“ řekl bratrovi. „Já se půjdu podívat, kde je maminka.“

„Já se tady bojím. Já chci jít taky!“

Spatřili maminku, jak obezřetně přeskakuje z kamene na kámen a snaží se dostat k medvídkovi. Ani nedutali. Báli se, že by jim vyhubovala, ale ještě víc, že kdyby na ni zavolali, lekla by se a mohla by si ublížit.

Když maminka popadla medvídko, a vracela se zpátky, utíkali kluci honem domů.

Maminka se vrátila vzápětí. Byla trochu udýchaná, ale v pravé ruce držela Ondrova medvídko.

„Mamííí!“ Malý Ondra se přitiskl k milované mamince. „Já jsem se o tebe moc bál!“

„To je zvláštní,“ podivila se maminka a s nepatrným úsměvem dodala, „já jsem myslela, že ses bál o medvídko...“

„To napřed, ale o tebe víc...“

„To je zvláštní“ pronesl tentokrát tatínek, „to je jasné, Ondrův medvídek přece přežije všechno!“ pousmál se, a sedl si vedle maminky.

Hedvika Žádníková, 3.D

Droga

Droga je látka omamná,
droga je holka půvabná.
Droga je láska na jednu noc,
droga je síla, droga je moc.
Nechápeš, proč ji lidi berou,
a sám se jí nedokážeš vzdát.
Klidně bys zabil, (Zabil bys pro ni?)
budeš se o ni prát.
Hraje si s Tebou - poběhlíce malá.
Tolik Ti toho řekla.
Věříš jí.
Ale ona Ti lhala.
Narýsovala celý Tvůj příběh.
Ty jako slepý herec,
podle jejich instrukcí budeš hrát.
A co ona?
Bude se Ti smát.
Dostala se Ti pod kůži.
Je jako holka od růží,
je jako trn - ostře se zabodne.
Hořící pochodně.
Je jako světlo,
dává Ti sílu.
Ty jsi však dávno ztratil víru.

Eva Tomečková 3.C

Narcis

Až já budu velká, bude ze mě... Narcis.
Začnu tím, že si koupím skvělý oblečení.
Všechno bude moderní, výjimečný a naprosto uchvacující. Všechno se bude blejskat jako obrovská diskokoule. Pořídím si pruho vaný nadkolenky a černý boty na platformě. Taky uplý kožený oblečení s flitrama, cvočkama a výraznými doplňkami. Nechám si obarvit vlasy a naplíst pseuda. Pak nakoupím tunu líčení - kvalitního a drahého. Vyholím si obočí a budu si ho kreslit růžovou tužkou. Potom si nechám píchnout pár piercingů na viditelných, ale neobvyklejších místech, možná i nějaký to tetování nebude ke škodě.
Budu mít skvělejší a dobře placenější job, rychlé auto a velké kvartýr. Budu poslouchat tu nejhezčí muziku a bez ostychu se budu vlnit do jejího rytmu klidně i na ulici plné lidí. Pořídím si kupu vlivných „přátel“, kteří mě budou bezmezně obdivovat a zbožňovat, ale já

je budu jen využívat ve vlastní prospěch. Taky jim budu vnucovat svoji každodenní dávku narcismu. A přesně tak to bude s partnerem. Budu k němu sobeckej a hnusnej. Budu po něm chtít, aby mě obdivoval, chválil, prokazoval mi úctu, plazil se přede mnou. Aby mi říkal, jak moc jsem krásnej a mocnej. Budu chtít, aby mi kupoval drahý dárky a byl skvělej milenec. Pokaždé mi bude k dispozici a nikdy mi nebude odmítovat. Pokud mě jen slůvkem urazí nebo na něm najdu sebemenší chybičku, odkopnu ho a najdu se někoho daleko dokonalejšího. Ale pozor: nesmí být dokonalejší než já. Nikdo takovej samozřejmě není, protože to já jsem tady pán..!

Až já budu velká bude ze mě... Psycholog.
Protože není nic otravnějšího a nic, co by vás tolik ovlivnilo, než pravý narcista.

Marcela Rotterová, 3.C

ŠKOLA: INSPIRACE, NEBO INSTITUTE?

Máte pocit, že vás škola podporuje v tom, v čem jste dobří, nebo se z vás naopak snaží udělat "modelového žáka", který nevyčnívá?

Systém škol je nastaven tak, že každý student musí nejméně dostatečně a nejlépe na výbornou ovládat každý z prvků docházky. Ale co když i výborná nestačí k dostatečnému rozvoji talentu žáka? Existují školy s různým zaměřením, ale co když i ty nestačí pokrýt potenciál vašeho dítěte? Nedochozí kvůli tomuto nízkému nastavení obrazné laťky k přidušení rozvoje studentů v dalším studijním růstu?

Zastávám názor, že školu lze v tomto přirovnat k sériově vyrábějící fabrice. Po skončení studia mají všichni stejnou „výbavu“. Řeknete si, že je možnost požádat o individuální plán, dodatečné konzultace a různé další „doplňky“. Ale tyhle výsady jsou pro školu zbytečná přítěž a žádosti o ně bývají často smeteny pod stůl. Tohle nastoluje otázku, jestli mají školy raději podprůměrné

studenty, protože pro ně nemusí vynakládat vyšší úsilí? Proč ale student, který má „silnější motor“ by měl v hodinách „šoupat nohama“?

Školy mezi sebou soutěží v prospěchu, počtu úspěšných maturantů, v počtu přijatých na střední či vysoké školy. Snaží se nalákat další potenciální studenty těmito úspěchy, ale právě tyto kolonky by měly určit, která škola pro našeho prváčka nebo prváka bude tou pravou, a právě tyto statistiky by měly psát o těch „nejsilnějších strojích“.

Každý z nás je prototyp, proto by mělo být výběr natolik široký, aby bylo možné uspokojit individuální zájmy a dále rozvíjet talent a potenciál v nás dřímající a ne pouze přizpůsobovat se výrobě „modelu sériového stroje“.

Pavel Řehák, 2.D

Učit v dnešní době je umění!

„Nesnáším školu kvůli učitelům. Jsou nudní, přízemní a učí jak za první republiky“
Tuhle hořkou větu jsem si osobně vyslechla od jednoho žáka 9. třídy, základní školy. Smutné na tom je, že podobné proslovy pronáší na adresu učitelů spousta dětí. Sama studuji na pedagogické škole a dennodenně se sama sebe ptám, jak bych přistupovala k žákům, kdybych byla učitelkou?

Dost dobře pamatuji na ta léta, kdy jsem chodila s aktovkou plnou sešitů a učebnic do školy. Je několik učitelů, ze kterých bych si příklad nikdy nevzala, ale najde se také skupina učitelů, na které dodnes ráda vzpomínám a jsou mými vzory.

Jaký si chci z nich vzít příklad a co je můj hlavní cíl?

První věc, která je pro mě důležitá, je autorita. Hodně žáků si pod pojmem autorita představí učitele jako přísného, neústupného a skoro až krutého. Takový přístup není moc dobrý. To proto, že výsledkem bude jen strach

dětí. U mě je autorita úcta druhých lidí a také vzájemná tolerance. Dále si myslím že, důležitá je komunikace a upřímnost. Je potřeba hned na místě za patřičné věci buď pochválit, anebo pokárat, ovšem tak, aby si žák uvědomil, co udělal špatně. Hlavně netrestat psaním poznámek do žákovských knížek, je to absurdní a naprosto k posměchu. Tím bych jen ukázala, jak moc si se žákem nevím rady. Být něco jako „kamarádem“ pro žáky je těžké, hlavně v případě, když bych neuměla zaujmout.

A to je další z velmi důležitých cílů. Žáky zaujmout a získat si jejich pozornost. Je to těžký úkol a učitel by to měl mít v sobě.

Holt učit v dnešní době je umění!

Čunková Kristýna 2.AP

ŠKOLA: INSPIRACE, NEBO INSTITUTE?

"Syn se ve škole učí, jak napsat telegram, který už neexistuje," stěžuje si matka.

Má se výuka měnit stejně rychle jako nestálé technologie, nebo má být vzdělání ze své podstaty konzervativní? Co to znamená v praxi?

Měnit? Zůstat konzervativní? Je to těžké rozhodnutí, co z těchto dvou směrů je lepší. Ani jeden nejde jednoznačně určit za lepší. Společnost se skládá z mnoha lidí, různých věkových kategorií. Mladí jsou pro jakoukoliv novou technologii, starší lidé přihlížejí spíše k tomu, co už dávno znají a co je „odzkoušené“. Nové a staré věci, ať už technologie nebo výuka, by měly být v souladu.

Není možné, aby se výuka ve školách měnila stejně rychle, jako se mění typy telefonů na pultech prodejen. Výuka se stále vyvíjí v závislosti na technologiích a nových prostředcích, ale není možné měnit vše ze dne na den. Některé vyzkoušené, i když třeba starší metody, prostě fungují mnohem lépe než nejnovější software. Není to tak, že by

výuka zůstávala nějak zaostalá od okolního světa, ale také nejde říct, že by se nic od doby Marie Terezie nezměnilo! Už dávno se nepíše uhlem do keramické desky či brkem s inkoustem, téměř už ani perem. Ještě nedávno sloužil jeden počítač pro budovu školy.

A nyní? Jdu po chodbách a studenti si nesou v ruce notebooky či netbooky. A teď je otázkou, zda je lepší jít ruku v ruce s technologií nebo být konzervativní. Ano, v mnoha zemích funguje systém výuky s počítačem, ale nemyslím si, že naši studenti jsou na to připraveni a zda někdy budou. Už když se nad tím zamyslím, může být výuka s počítačem možnou přítěží pro učitele, protože je téměř nemožné kontrolovat studenty, zda se v hodině opravdu věnují tomu, čemu mají či brouzdají po internetu a sociálních sítích.

Neříkám však, že technika jako jsou počítače, dataprojektory a další novinky, které se pomalu do škol dostávají, jsou špatné. Právě naopak. Díky zavedení dataprojektorů a počítačů se výuka stala pro žáky mnohem zábavnější, pestřejší a hlavně si látku lépe osvojí a zapamatují. A pro učitele je to také usnadnění práce. Proto si myslím, že technika, která jde stále dopředu, by měla ovlivňovat i oblast výuky, ale není nic špatného na tom, když se ve výuce propojují oba směry.

V úvodu čteme, že si maminka stěžuje na výuku se psaní telegramu. I když si myslím, že tohle se učí už jen málokde, jestli vůbec někde, musím zastávat názor, že to žákovi rozhodně neuškodí, i kdyby se to měl naučit jen v rámci historie. Každý by měl vědět, jak to dřív chodilo. Je pravda, že v době mobilních telefonů tuto znalost zřejmě neupotřebí, ale na škodu to taky nebude. A to není jen telegram, ale můžeme mluvit i o psaní dopisů jako takových. Už jen minimum mladých takto komunikuje. Skoro ani nevědí, jak se to dělá, kde najdou schránku na dopisy a podobně. Některým to připadá zbytečné a absurdní se takové věci učit, ale pro některé je to velmi záležitostí, když vidí, že jsou lidé, kteří nevědí jak správně a bezchybně napsat dopis a hlavně bez toho, aniž by jim někdo opravoval chyby elektronicky. Donutí nás to uvědomit si, že vynalezení věcí jako je internet, počítač, mobil

a podobně nám každodenně usnadňují život o tolik, že si to nedokážeme ani představit.

Zastávám tedy názor, že učení se psaní dopisů, telegramů, vyplňování složenek a podobně by neměly z výuky vymizet, a to i přesto, že všechno se dá dnes zařídit elektronicky. Neříkám, že naše děti tuto znalost někdy využijí, ale také si nemyslím, že je to pro ně až taková přítěž, že by nemohly znát formální stránku dopisu či telegramu, byť by to mělo být jen z onoho zmiňovaného historického hlediska.

Lenka Stiborová 2.D

Vesmír je na mě moc veliký

Kreslená fiktivní postavička, kterou zná celý svět. Animace, která prožívá v každém svém dílu jinou příhodu, a vždy si s ní poradí. Postavička, s kterou vyrůstalo snad každé dítě v republice.

Krteček!

Už je vám víc než 50 let, jak to prožíváte?

K.: Užívám si, lidi mě teď mají rádi mnohem víc, už nejsem jen ta kreslená postavička pobíhající po obrazovkách televizorů. Prodávám se jako plyšák, jsem ve spoustu knížkách, ale také jsem se proletěl do Vesmíru.

Jak jste si užíval let do Vesmíru? Podívat se někde, kde nemá možnost letět každý?

K.: Byl to nádherný a hlavně nezapomenutelný pocit. Vědět, že letím někde, kde mohlo vzlítout mnoho mých kamarádů. Ale právě já dostal tu šanci se tam podívat. Byl, ale na mě moc veliký, i když pro mě je velká i naše republika. A za to, že jsem se tam podíval, jim moc děkuji.

Když už jsme v tom Vesmíru... Jak se vám cestovalo s A. J. Feustelem?

K.: Přiznám se, že ze začátku jsem měl strach. Přeci jenom, jsme každý jiný, já jako literární hrdina, on jako člověk z masa a kostí. Ale tréma ze mě opadla hned po potřesení rukou. Je to fajn člověk. Rád jsem ho poznal.

„Už nejsem jen ta kreslená postavička“

Bojíte se, že vás dnešní děti nebudou tolik číst a dívat se na Večerníčky s vámi, jako kdysi?

K.: Víím, že dnešní děti, nebo ty co jsou ještě jak se říká na houbách, si vyberou svého hrdinu, svou postavičku, která bude procházet jejich dětstvím. Tak jako já procházel s těmi dětmi co odrostli.

Co říkáte celkově na dnešní svět dětí?

K.: Upřímně si myslím, že to není jak bývávalo. Dnešní děti jsou víc rozmazlenější. Jednou jsem ležel na pultě v obchodě a slyšel jsem malého klučinu, mohlo mu být tak kolem pěti let, pokřikoval na maminku, která mu chtěla koupit hračku, za to, že vydržel u zubaře neplakat. Pokřikoval na ní, že nechce normální autíčko, ale auto na dálkové ovládání. Dříve se nic takového nedělo. Děti byli rádi i za colu. Teď se dá koupit snad v každém obchodě. Jako já.

(smích)

Ale vy jste jeden. Jen v mnoha kopiích.

K.: Ano taky by se to tak dalo říct...

Děkuji za váš čas. Na shledanou.

Vizitka

- ♦ Animovaná postavička
- ♦ Navrhl ji výtvarník
Zdeněk Miler
- ♦ První díl se natáčel roku
1957
- ♦ Objevil se celkem ve 49
filmech

Gabriela Střílková, 2.D

RECENZE

Dorian Gray

Drama / Horor
Velká Británie, 2009, 108 min
Režie: Oliver Parker

Předlohou k filmu je světoznámé dílo Oscara Wilda. Obraz Doriana Graye.

Krásný mladík Dorian přijíždí do Londýna, seznamuje se zde s nadaným malířem Basilem Hallwardem a taky s lordem Henrym Wottonem, dekadentním aristokratem s poněkud zvláštními názory na svět. Basil maluje Dorianův portrét v životní velikosti a dokončený obraz je opravdovým skvostem a malířovým vrcholným dílem. Mladý Dorian je však čím dál více ovlivňován názory lorda Henryho. Jednoho dne pronáší pošetilé přání, aby místo něj stárnul jeho portrét. Stane se. Dorian využívá své krásy a mládí. Kdo by taky za andělsky nevinnou tvář hledal zhýralce a zločince...?

Film mě velmi zaujal. Má zajímavý děj a herci odvedli skvělý výkon. Film vás doslova přimrazí do křesla a donutí dodívat se až dokonce. Každý si v něm najde to svoje. A po skončení filmu vám to nedá a budete se muset zamyslet nad tím, co je vlastně pravá krása...

Má mě rád, nemá mě rád

Komedie / Drama /
Romantický
USA, 2010, 90 min
Režie: Rob Reiner

Tak tenhle film 100% stojí za to! Není to tisíckrát otřepaná romantická komedie, o tom že chudá dívka najde prince z pohádky. Tenhle film má něco do sebe, jedna malá dívka má své sny a tužby...

Juli Baker věří ve tři věci. Blahodárnou sílu stromů, léčivou moc vajíček jejích slepic a v to, že jednou políbí Bryce Loskiho. Tenhle film, není o tom, že se potkají dva lidi, kteří se nikdy předtím neviděli a bláznivě se do sebe zamilují. Je o něčem úplně jiném. O síle přátelství a o tom, že všechny sny lze proměnit ve skutečnost, stačí jen chtít.

Jakmile film skončil, naplnila mě obrovská radost. Řekla jsem si: ta holka to dokázala...

Deník Anne Frankové

Drama / Válečný /
Životopisný
USA, 2001, 120 min
Režie: Robert Dornhelm

Deník Anny Frankové jsem četla. Asi jsem

náročný čtenář, ale nikdy mě kniha nezaujala natolik, abych hledala dál. Tato kniha to dokázala. Doslova jsem ji zhltnula. Anna si mě omotala kolem prstu.

Nejdříve jsem začala hledat životopisy jednotlivých postav, protože opravdu nebyla jediná postava této knihy, která by pro mě nebyla zajímavá. A pak jsem objevila tento film.

Příběh o mladé židovce, která dostala ke svým narozeninám deník, začala psát a zapsala všechno.

Anna nebyla jako její vrstevnice, možná proto mě její příběh tolik uchvátil. Byla jiná, vyčnívala. Byla to sice mladá dívka, ale zažila toho tolik... Tolik, že si to mnozí z nás nedovedou ani představit.

Nejdřív jsem si myslela, že Annin příběh je smutný. Po několika dnech jsem si však film pustila znovu a svůj názor jsem přehodnotila. Film není smutný. Smutné je jen to, že to, co Anna popisuje ve svém deníku, je skutečné.

Pro mě se Anna stala hrdinkou. A film o ní byl pro mě velkým přínosem.

Eva Tomečková, 3.C

spolupracovat s lidmi a mám zálibu v českém jazyce. Většinou se snažím svá díla humorně zpracovat, ale i přes to ze mě občas „vypadne“ nějaký ten sentimentální text. Mezi mé oblíbené knihy patří Utrpení mladého Werthera a cokoliv, co je nějak poutavě a zajímavě napsané. Nerad si vytvářím kategorie, takže jméno oblíbeného autora vám neřeknu. P.S. Nejlepší recept na psaní je podle mě kafe, hodně jídla a pokud možno pozdní večerní hodina ☺

Hedvika Žádníková, 3.D - (redaktorka) Jsem studentkou třetího ročníku pedagogického lycea. Do Litera přispívám, protože mne to baví. Moje díla jsou většinou sentimentálně až melancholicky laděná. Ráda si přečtu cokoliv z červené knihovny či hororů. Skvělou kombinací těchto žánrů je Twilight saga, která se stala mou oblíbenou četbou. Žádný recept na psaní nemám, ale většinou, když tvořím, musím někam rychle odejít. Potom se k psaní vrátím třeba i za několik dní, a je to úplně něco jiného ☺

REDAKCE ČASOPISU LITERO

Kdo je kdo?

Ve školním roce 2009/2010 byl na budově Střední pedagogické školy založen časopis Litero. Název byl zvolen zcela záměrně. Časopis totiž není pouze přehled školních akcí, reportáží a rubrik pro volný čas. Každé vydání je inspirováno jedním tématem, které se naši redaktoři snaží zpracovat do podoby literárního díla, ať už je to báseň, povídka či fejeton.

Stálý redakční tým tvoří:

Adam Podaný, 3.C - (šéfredaktor) Do školního časopisu přispívám rád a s nadšením. K funkci šéfredaktora jsem sice přišel jak slepý k houslím, ale vyhovuje mi to. Baví mě

Jakub Čech, 3.D - (redaktor) Do časopisu píšu, protože mě to baví. Rád píšu reportáže z různých školních akcí a dávám dohromady ankety. Literární tvorba mi moc nejde, ale když už něco vytvořím, je to něco ve stylu fantasy. Mezi mé oblíbené autory patří Christopher Paolini, Christopher Rowley a Alison Goodman a mezi knihy určitě Solaris, Odkaz dračích jezdců a váleční draci. A mým receptem na psaní je jednoznačně hudba. Ta mi dodá potřebnou inspiraci!

Eva Tomečková, 3.C - (redaktorka) Do školního časopisu píši hlavně pro to, že mě to baví. Má díla jsou především poetická, básně nejrozličnějších druhů, a snažím se, aby lidé mou tvorbu jen nepřelétli očima, ale třeba se nad ní i trošku zamysleli. Oblíbených autorů mám hodně, například Stephenii Meyerovou a

Williamu Shakespeara. Mým vůbec nejoblíbenějším dílem je jeho Hamlet.

A můj recept na psaní? Horké kakao a oblíbená hudba. Pak stačí jen zavřít oči a přicházející příběh dostat na papír.

Tereza Maliková, 4.C – (redaktorka) Do časopisu píšu hlavně proto, že mě zajímá, co se kolem mě děje, a ráda se o to s ostatními podělím. Částečně (nebo spíš převážně) i proto, že se chystám ke studiu žurnalistiky. Mou tvorbu jinak tvoří básně, krátké příběhy a samozřejmě fejetony a reportáže. Mou oblíbenou knihou je Kdo chytá v žitě od J.D. Salingera.

Co se týče receptu na dobré dílo, stačí být trošku ve stresu, nadopovaná pozitivní energií a taky trochou narcismu. Nasadím si brýle, předávkuji se kofeinem a vše jde samo ☺

Marcela Rotterová, 3.C – (redaktorka) Už na základce jsem se nechala „zlanařit“ k psaní do školního časopisu. Takže není žádné překvapení, že v tom pokračuju i na střední. A co píšu? To, co mě napadne, převážně jsou to povídky nebo ostatní slátaniny na různá témata. Jen po mě nechtějte básně. Poetická duše nejsem. Oblíbených knih mám tolik, že si je ani všechny nepamatuju. Nejčastěji mě ale uvidíte číst detektivky, horory nebo romány zabývající se drogovou problematikou. A speciální recept na psaní? Prostě: Když je nápad, jde to. Když není nápad, nejde to. No a když to nejde, uvařím si kafe, pustím si něco z klasického rocku (na bázi Led Zeppelin) a nic neřeším.

Barbora Vrtělová, 3.D Do časopisu jsem vstoupila, protože mám ráda literární umělce a sama bych se jím chtěla stát. Miluju fantasy a japonskou kulturu. Mou inspirací pro tvorbu je většinou klidný, slunečný den, nebo také nějaký zvláštní nápad od někoho blízkého. Paradoxní je, že jsem optimistka, ale lépe se

mi píše básně a povídky pesimistického nádechu. Tvořím raději básně, ale když se pustím do nějaké té povídky, vždy dopadne velice dobře.

Olga Hejtmanová, 2.AP – (redaktorka)

Jmenuji se Olga Hejtmanová. Jsem ze třídy 2.AP. Do časopisu jsem toho zatím moc nenapsala, ale určitě bych chtěla pokračovat a přidávat i své vlastní příspěvky. Do časopisu píšu, protože mě to baví a ráda dělám rozhovory s lidmi. Mou oblíbenou autorkou je současná americká spisovatelka Stephanie Meyerová. Mám ráda všechny její knihy. O recept na psaní se s vámi bohužel nepodělím, protože žádný nemám ☺

Ale Litero není jen pro příspěvky členů naší redakce! Kdokoliv bude chtít, může své dílo poslat na emailovou adresu gjb.spgs.cas@seznam.cz a my jej otiskneme. Těšíme se oblibě našeho časopisu a vaše příspěvky s radostí uvítáme.

REDAKCE

Supervizorka: Mgr. Eva Fojtová

Technická redaktorka: Hedvika Žádníková, 3.D

Šéfredaktor: Adam Podaný, 3.C

Autoři příspěvků: Adam Podaný, 3.C; Jakub Čech, 3.D; Marcela Rotterová, 3.C; Eva Tomečková, 3.C; Hedvika Žádníková, 3.D; Eliška Rýznarová, 4.BP; Helena Zábranská, 4.BP; Adéla Šimková, 4.AP; Marie Kociánová, 2.AP; Anna Zábranská, 4.A; Lenka Stiborová, 2.D; Tereza Šobášková, 2.D; Zuzka Miková, 3.D; Olga Hejtmanová, 2.AP; Veronika Hlavačková, 4.C; Pavel Řehák, 2.D; Gabriela Střílková, 2.D

Speciální poděkování Mgr. Olze Jünglingové a Mgr. Evě Tomkové.

Své příspěvky můžete zasílat na adresu:

gjb.spgs.cas@seznam.cz